

مطالعه تطبیقی جرم افشای اسرار بیماران

هادی آقاپور حسین بیگی

مدرس گروه حقوق و علوم قضائی، دانشکده الهیات و علوم انسانی، واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز، ایران (نویسنده مسئول)
hadiagapoor@gmail.com

چکیده

زمینه و هدف: رازپوشی و رازداری از جمله مکارم اخلاقی است. یک فرد متعهد نه تنها باید از باز کردن اسرار دیگران خودداری نماید بلکه تا آنجا که ممکن است از افشای اسرار شخصی خود نیز بپرهیزد، حال اگر سرّی به اشخاصی مانند پزشک و یا سایر کادرهای نظام سلامت که به اعتبار شغل و حرفه و وضع خاص اجتماعی خود، طرف اطمینان و اعتماد جامعه هستند، سپرده شود و آنان پرده درّی و افشای راز نمایند، ضرر عمده این خیانت در امانت، دامنگیر اعتبار و حیثیت جامعه پزشکی و نهایتاً کل عاید جامعه می شود.

روش پژوهش: این نوشتار به شیوه توصیفی و تحلیلی و به روش مطالعه کتابخانه ای، به واکاوی جرم افشای اسرار بیماران (سرّ حرفه ای) می پردازد.

یافته ها و نتیجه: زمانی که مردم در مراجعات خود به آن طبقه از افراد که مقتضای کارشان با خبر شدن از اسرار دیگران است، دستخوش بی اعتمادی و بددلی می شوند و حتی المقدور از مراجعه به آنان خودداری نموده و یا از بیان کامل و دقیق حوال و اطلاعات لازم برای تشخیص پزشکی دقیق و تشخیص افتراقی بیماری پرهیز می نمایند و بالنتیجه، عدم مراجعه مردم ولو قلبی از مردم به پزشک و یا عدم ارائه اطلاعات ددقیق به پزشک، بهداشت و سلامت عمومی افراد و اجتماع، به مخاطره می افتد. پس ملاک قابل مجازات بودن افشای سرّ و راز پزشکی، قوت و اهمیت جنبه عمومی این عمل و قبح حرفه ای آن است.

کلمات کلیدی: افشای راز، اسرار بیماران، محرمانگی، رفتار حرفه ای، حریم خصوصی، حفظ اطلاعات

مقدمه

افشاء در لغت به معنای فاش کردن، آشکار کردن و پراکنده ساختن است. و اسرار جمع سر به معنای راز می باشد. (عمید، ۱۳۷۴: ۱۶۳) در اصطلاح حقوقی منظور از اسرار خبری است که دست یافتن به آن جز برای عده معدودی که صلاحیت آن را دارند جایز نباشد.

در خصوص محرمانه بودن اسرار بیمار، ماده ۱ منشور حقوق بیمار ایران مصوب ۱۳۸۸ وزارت بهداشت درمان و آموزش پزشکی مقرر کرده است: «بیمار حق دارد جهت حفظ حریم شخصی خود، از محرمانه ماندن محتوای پرونده پزشکی، نتایج معاینات و مشاوره های بالینی جز در مواردی که بر اساس وظایف قانونی از گروه معالاج اعلام صورت میگیرد، اطمینان حاصل نماید». این حق مهم در مقررات بسیاری از کشورها از جمله در ماده ۱۱ منشور حقوق بیمار ژاپن، ماده ۵ منشور حقوق بیمار انگلیس، ماده ۹ منشور حقوق بیمار آفریقای جنوبی، ماده ۲۹ منشور حقوق بیمار از نظر اتحادیه جهانی پزشکی نیز مورد تصریح قرار گرفته به گونه ای که میتوان ادعا کرد که محرمانگی اسرار پزشکی و حفظ آنها به عنوان یکی از اصول مشترک حقوق بیمار مورد پذیرش همگان قرار گرفته است (مصدق راد، ۱۳۸۲، ۱۱۱) حفظ اسرار هم یک محدودیت اجتماعی و هم یک الزام حرفه ای برای یک پزشک است. (Philip and Partners, 2016:151)

افشای اسرار پزشکی و اطلاع شخص ثالث از آنها ممکن است سبب بروز خسارات مختلفی برای بیمار شود، مانند از دست دادن شغل، خدشه به آبرو و حیثیت، بروز صدمات جسمی و روحی و خسارات مادی. البته امکان بروز چنین خساراتی در مورد افراد مشهور و با نفوذ مانند رهبران سیاسی، هنرمندان، ورزشکاران و... بیشتر میباشد.

۱- ضرورت رازداری پزشکی

پزشک امین بیمار محسوب میشود و از دید فقهی افشای سرّ، بدون شک حرام و غیرمشموع است (آل شیخ مبارک، ۱۳۷۷: ۱۹۵) در بخشی از سوگند نامه پزشکی بقراط چنین آمده است: «... آنچه درحین انجام این حرفه و حتی خارج از آن، درباره زندگی مردم خواهیم دید و یا خواهیم شنید نباید فاش شود و به هیچ کس نخواهم گفت. زیرا این قبیل مطالب را باید به گنجینه اسرار سپرد...» در خصوص اسرار پزشکی اصل بر این است که تنها با رضایت بیمار میتوان اطلاعات را به شخص دیگر منتقل کرد و اسرار بیمار باید نزد پزشک و کادر درمانی محفوظ بماند. اهمیت این مسأله پرابتلا تا جایی است که در اسناد بین المللی از جمله معاهده پزشکی ۱۳۹۱ ژنو و اصلحیه ۱۳۱۱ آن نیز مورد توجه واقع شده است (مقدادی، دلاوری، ۱۳۹۳: ۱۰۰)

بنابراین، همگان براین باورند که پزشکان به واسطه سوگندی که یاد کرده اند، محرم اسرار بیماران میباشند، اما نتایج بسیاری از تحقیقات، افشاء غیرمجاز اطلاعات از طریق پزشکان و سایر گروههای وابسته را اثبات کرده است، به گونه ای که در تحقیقی مشخص شد که اطلاعات محرمانه بیمار به میزان ۳ تا ۷ درصد از طریق حرفه های پزشکی افشا گردیده است.

۲- تحلیل جرم افشای اسرار بیماران

پیش از هر چیز شایسته است به فلسفه و مبنای جرم انگاری ماده یاد شده بپردازیم و ارزشی که در این ماده مورد حمایت قانونگذار قرار گرفته توضیح دهیم تا از رهگذر آن بتوانیم پاسخ دو پرسش بالا را بیابیم. قانونگذار مرتکبان جرم افشای سر را همه ی کسانی می داند که به مناسبت شغل خود محرم اسرار مردم می شوند و به خاطر اعتمادی که مردم به آنان دارند، گاه اسرارشان را برای آنان بازگو می کنند و یا اینکه آنان به طور طبیعی پی به رازهای مردم می برند. بنابراین اگر این دسته افراد، رازهای کسانی را که به آن اعتماد کرده اند، فاش کنند، زیان آن در نهایت متوجه جامعه می شود، زیرا مردم تا آنجا که امکان دارد، به پزشک یا روان شناس یا وکیل یا... مراجعه نمی کنند و در نتیجه عدم مراجعه، سلامت و امنیت جامعه به خطر میافتد، لذا قانونگذار در این موارد، جرم انگاری کرده اند تا سلامت و امنیت جامعه حفظ شود. با توجه به همین ملاک، پاره ای حقوق دانان

بر این باورند که این جرم دارای جنبه عمومی است و تعقیب آن منوط به شاکی خصوصی نیست با عنایت به نکته یاد شده، به پاسخ پرسش یاد شده می پردازیم. از ماده (۶۴۸) قانون مجازات اسلامی می توان به روشنی اصلی را به دست آورد و آن ممنوعیت افشای اسرار است که شخص به مناسبت شغل و حرفه خود به آنها پی می برد، مگر در مواردی که قانونگذار مجاز دانسته است (قماشی، ۱۳۸۵: ۴).

بر اساس ماده ۶۴۸ قانون مجازات اسلامی مصوب ۱۳۷۵ «اطباء و جراحان و ماماها و دارو فروشان محرم اسرار بیمار تلقی شده به غیر از موارد ضروری و اقتضای قانون نمی توانند اسرار مردم را افشا کنند و در صورت اقدام مرتکب به سه ماه و یک روز تا یک سال حبس و یا به یک میلیون و پانصد هزار تا شش میلیون ریال محکوم می شود. این جرم داری ارکان زیراست.

۳- شخصیت مرتکب

منظور از شخصیت مرتکب شاغلان پزشکی و سایر حرف و وابسته می باشد که در یکی از مراکز درمانی و بهداشتی اعم از خصوصی، دولتی و وابسته به دولت یا خیریه اشتغال به کار دارند و به اعتبار شغل و حرفه خود محرم اسرار بیماران تلقی می شوند. بنابراین افرادی که خارج از موضوع ماده ۱ آیین نامه رسیدگی به تخلفات صنفی و حرفه ای شاغلان حرفه های پزشکی و وابسته و تبصره ذیل آن می باشند از شمول ماده ۴ آیین نامه مذکور خارج می باشند و در صورت ارتکاب افشاء سر مشمول مجازات ماده ۴ آیین نامه مزبور نخواهند بود.

۴- وجود سر

یکی دیگر از شروط تخلف افشای سر آن می باشد که آنچه افشا گردیده است سر شناخته شود قانونگذار ملاکی برای تشخیص سر از غیر آن ارائه نکرده و تنها به بیان اسرار بیمار اکتفا نموده است بنابراین با توجه به اطلاق اسرار بیمار و نوع بیماری مطرحه در ماده ۴ آیین نامه مزبور به جز در مواردی که قانونگذار تصریح نموده بایستی اطلاعاتی را که بیمار در اختیار پزشک یا دیگر صاحبان حرف و وابسته پزشکی می گذارد یا پزشک و دیگر صاحبان وابسته از آن مطلع می شوند در زمره اسرار بیمار قلمدار نمود به عبارتی اصل بر حفظ قاعده رازداری است مگر مواردی که قانونگذار استثناء کرده باشد. (عباسی، ۱۳۸۷: ۶۳).

۵- افشای سر

منظور از افشاء سر آشکار نمودن سر یا اطلاع دادن آن به دیگری است لازمه تحقق تخلف فاش نمودن سر به صورت علنی نمی باشد بلکه صرف اطلاع دادن به یک نفر ولو اینکه همراه با سفارش به او باشد که سر را نباید به دیگری فاش نماید از موجبات تحقق تخلف و اعمال مجازات است. بنابراین چگونگی افشاء سر تاثیری در تحقق تخلف ندارد. افشاء سر اعم از اینکه کتبی باشد یا شفاهی. علنی باشد یا غیر علنی جرم محسوب شده و مستوجب مجازات می باشد چرا که رابطه پزشک و بیمار بر اساس اعتماد بین دو طرف ایجاد می شود. و احترام به رازداری و حریم خصوصی بیماران محسوب می شود (Noroozi and Partners, 2018: 875)

۶- عنصر روانی

پزشک باید در هنگام معاینه بیمار، اطلاعاتی را که به دست می آورد در حفظ آن کوشا بوده و هیچ گاه اقدام به افشای اسرار بیمار نزد کسی ننماید (الهی منش، ۱۳۸۹، ۱۲۱) لذا جهت احراز بزه افشاء سر لازم است فردی که شخصیت او مورد نظر قانونگذار است سری را که موظف به حفظ آن بوده است را با سوء نیت فاش نماید بنابراین اگر افشاء سر به طور غیر عمدی و در نتیجه

سهل انگاری و بی توجهی مرتکب یا عدم احتیاط او در حفظ سر واقع شده باشد جرم محسوب نمی شود و قابل مجازات نیست هر چند که احراز سوء نیت مرتکب در تخلفات انتظامی به دشواری جرایم نمی باشد البته تعقیب و رسیدگی به اتهام کیفری متهم مانعی در رسیدگی به تخلف انتظامی مقرر در ماده ۴ آیین نامه انتظامی رسیدگی به تخلفات صنفی و حرفه ای شاغلان حرفه های پزشکی و و ابسته، ایجاد نمی کند و حتی تقدم و تاخر رسیدگی به موضوع نیز تاثیری در مقام ندارد. پس مراد از چنین عنصری آن است که مرتکب، دارای اندیشه مجرمانه بوده و با علم و اطلاع به سری بودن بیماری و مسائل مربوط بدان به چنین امری مبادرت ورزد (عباسی، ۱۳۸۷: ۶۴).

۷- افشای سر بیماران در نظام های حقوقی

۷-۱. فرانسه

در فرانسه رازداری در شغل و حرفه در ماده ۳۷۸ قانون مجازات عمومی پیش بینی شده است و برای نقض آن نیز مجازاتهایی وضع و استثناهایی نیز در نظر گرفته شده است ماده ۱۱ قانون اخلاق پزشکی می گوید رازداری حرفه‌ای که به سود مصالح بیمار است برای کلیه پزشکان و د چارچوب شرایطی که در قانون مطرح شده است اجباری است. با این وجود بیمار حق دارد تا از حقایق مربوط به وضعیت سلامت خود با خبر شود و پزشک باید این مطلب را در نهایت دقت با او در میان بگذارد حقیقت باید به روشی انسانی با بیمار مطرح شود (لینن، گیورس، پنت، ۱۳۸۱، ۱۴۱) برای مثال پزشکی در معاینه همسر برادرش متوجه شد که سقط جنین نموده و حال آن که برادرش مدت زیادی در سفر بوده است پزشک موضوع را به برادرش گفت و همسرش شکایت نمود دادگاه پزشک را به جهت ارتکاب فعل مجرمانه محکوم نمود (مهجوی نژاد، ۱۳۸۷: ۱۶)

۷-۲. سوئیس

در سوئیس قانون مدنی به شدت از مصونیت از افشاء حمایت می کند که در ماده ۲۸ قانون مدنی این امر مورد تاکید قانون قرار گرفته است. و در عین حال مفاد قانون جنایی نیز به عنوان بخشی از حقوق شخصی از آن حمایت می کند به علاوه در حکم مورخ ۲۳ مارس ۱۹۸۸ شورای فدرال سوئیس لایحه حمایت از اطلاعات را به مجلس آن کشور ارائه نمود که اطلاعاتی را نیز پزشک کسب می کند شامل می شود.

پزشک و دستیاران آنها ملزم هستند تا بر اساس قانون مجازات عمومی اطلاعات مربوط به بیماران را محرمانه تلقی کنند و بدین طریق بیماران در برابر افشای این اطلاعات مصون خواهند بود این وظیفه نه تنها اطلاعات پزشکی بلکه کلیه اطلاعاتی را که در رابطه با فعالیتهای حرفه ای بدست آمده است آن هم بر اساس ماده ۳۲۱ قانون مجازات عمومی شامل می گردد.

بیمار به عنوان مشتری پزشک می تواند دستورالعمل هایی را در زمینه یادداشت و اسناد و مدارک ارائه دهد برای مثال در سوئیس مراکز وجود دارند که بدون ثبت هویت بیمار تست HIV (ایدز) انجام می دهند حق بیمار در ارائه دستورالعمل هایی به پزشک در مورد پرونده خود از محدودیتهایی برخوردار است پزشک ملزم نیست تا دستورالعمل هایی را که برای معالجه و درمان لازم و ضروری نیست دنبال نماید بلعوه پزشک می تواند از ارجای دستورالعمل هایی که منافی وظایف قانونی اوست خودداری نماید.

از آن جایی که اشتباه در پرونده می تواند به حقوق فردی آسیب وارد نماید بنابراین حق تصحیح پرونده براساس زمینه های قراردادی و قوانین کلی حمایت از فرد بنا نهاده شده است ماده ۱۲ لایحه پیشنهادی حفظ اطلاعات پیرامون تصحیح پرونده است. طول مدت نگهداری پرونده های پزشکی الزاماً اهمیت اسناد و مدارک آن در سلامت بیمار بستگی دارد پرونده ها باید مدت ۱۰ سال نگهداری شوند. (لینن گیوس، ۱۳۸۱: ۱۴۱)

۷-۳. انگلیس

در بریتانیا قوانین مربوط به رازداری تحت پوشش یکی از قوانین زیر می باشد:

- حقوق عرفی (Common Law) بسیاری از قوانین حاکم بر رازداری در سیستم حقوقی بریتانیا که براساس کامن لا، آمده است. در خصوص موارد نقض رازداری نظر کامن لا، این است که اطلاعات باید زمانی فاش شود که رضایت بیمار وجود داشته باشد یا اینکه قانون آن را درخواست کند. آرای صادره از سوی دادگاهها نشان داده است که رازداری فقط زمانی ممکن است نقض شود که منفعت عمومی که مهمتر از حریم خصوصی بیمار است مد نظر باشد.

قانون حفاظت از داده ها : گستره این قانون فقط شامل افراد زنده میشود و افراد فوت شده را دربر نمیگیرد. همچنین این قانون محدود به داده های الکترونیکی نیست. جان کلام این قانون هشت اصل حفاظت از داده هاست که در اصل یک آن میگوید: «داده ها باید واضح و قانونی پردازش شود، یعنی بیمار باید بداند که چه داده هایی و چه زمانی پردازش میشود و دیگر اینکه تمام استانداردهای قانونی از جمله وظایف رازداری که در کامن لا، آمده است در آن رعایت شود» - قانون حقوق بشر: تأثیر این قانون هم مانند کامن لا، است و در آن حریم خصوصی یک اصل مهم است، اما احتمال نقض رازداری به دلیل مسائل مهمی که اهمیت آنها بیش از رازداری است، وجود دارد. قانون مراقبت سلامتی و اجتماعی ین قانون فقط در انگلستان و ولز کاربرد دارد. بخش شست این قانون اجازه افشای اطلاعات را بدون رضایت در صورتی که در جهت اهداف پزشکی و منافع عمومی باشد و امکان اخذ رضایت یا گمنام سازی داده ها عملی نباشد، داده است. (پارسا، ۱۳۸۸: ۷)

بر اساس قانون حفظ اطلاعات ۱۹۸۴ انگلیس بیماران حق دارند اطلاعاتی را که نادرست است اصلاح نمایند اطلاعاتی را که برای هدف خاصی جمع آوری شده است نه تنها باید برای همان منظور استفاده شود و بدون رضایت فاعل نمی توان آنها را برای موارد دیگر مورد استفاده قرار داد.

۷-۴. اتحادیه اروپا و استرالیا

در اتحادیه اروپا و استرالیا نیز قوانینی در خصوص حریم خصوصی و رازداری وجود دارد که این قانون در اتحادیه اروپا دستورالعمل حفظ حریم خصوصی اتحادیه اروپا (Directive Privacy Union European) نام دارد که در سال ۱۹۹۹ وضع شده است و در استرالیا تحت عنوان قانون حریم خصوصی از آن نام برده میشود که در سال ۱۹۰۰ وضع شده و در سال ۲۸۸۱ مورد بازنگری قرار گرفته است. (یزدانیان، عبدالله زاده، ۱۳۹۵: ۲۰۷)

۸- محاکم قضایی و کتمان حقیقت

همانگونه که محاکم نسبت به افشای اسرار واکنش نشان داده و پزشک را محکوم کرده اند در مواردی نیز مشاهده شده که کتمان حقیقت از سوی پزشک مشکل آفرین شده و دادگاه پزشک را محکوم نموده است برای مثال در کشور آمریکا یک بیمار روانی بعد از گفتگو با روانپزشک خانمی را به قتل رساند وقت که بازماندگان شکایت نمودند دادگاه پزشک را محکوم نمود و در رای خود متذکر شد که یکی از وظایف روانپزشکان و درمانگران این است که به هر طریقی که لازم است فرد مورد تهدید یا قربانی را از خطر آگاه نماید فرد بیمار دو سال قبل از این که بیماری سل او برای همه روشن شود تحت درمان بود پزشک معالج وی را از این آگاه ننمود دختر دو ساله اش مبتلا شود بیمار که پدر دختر بود شکایت نمود و دادگاه به نفع او رای داد که پزشک موظف بود او را آگاه نماید تا از ماهیت بیماری و هر گونه اقدام خاص پیشگیرانه برای مصونیت دیگران مطلع شود. (مهدوی نژاد، ۱۳۸۷: ۱۷)

نتیجه گیری

رازداری یکی از محاسن اخلاقی است و در مقابل افشاء اسرار دیگران به هر نحو خواه دادن گزارش به به یک مجمع علمی با گزارش شرح حال (ابسرواسیون) و یا غیره باشد امری قبیح و ناپسند می باشد در علم پزشکی نیز اعتماد بیمار به پزشک خود در درمان او موثر خواهد بود زیرا چنانچه بیمار نوع بیماری خود را از پزشک معالج مخفی نگهدارد، درمان او به سادگی میسر نمی باشد. بنابراین وظیفه اخلاقی پزشک است که تمام اطلاعاتی را که بیمار برای بیان بیماری خود اظهار میدارد و یا پزشک در هنگام معاینه بیمار اطلاعاتی به دست می آورد. در حفظ آن کوشا بوده و هیچ گاه اقدام به افشای اسرار بیمار نزد کسی ننماید حفظ اسرار از جمله حقوق شناخته شده بیمار است که در منشور حقوق بیمار اکثر کشورها و سایر قوانین و مقررات داخلی و بین المللی مورد تأکید قرار گرفته است. که در صورت نقض آن مجازاتهایی برای آن پیش بینی شده است بیگمان، حفظ اسرار از موجبات اطمینان بیماران به پزشکان و مراجعه به آنان است و عدم توجه به این امر، سبب سلب اعتماد بیماران نسبت به پزشکان، کاهش راستگویی و عدم مراجعه به آنان در بسیاری از موارد خواهد شد.

منابع

- ۱- آل شیخ مبارک، قیس (۱۳۷۷)، **حقوق و مسئولیتهای پزشک در آیین اسلام**، ترجمه محمود عباسی، تهران، نشر حقوقی
- ۲- الهی منش، محمد رضا (۱۳۸۹)، **حقوق کیفری و تخلفات پزشکی**، تهران، انتشارات مجد.
- ۳- پارسا، مجتبی (۱۳۸۸)، **حریم خصوصی و رازداری در پزشکی و جنبه های مختلف آن**، *مجله اخلاق و تاریخ پزشکی*، دوره دوم، شماره ۴.
- ۴- مصدق راد، علی (۱۳۸۲) بررسی تطبیقی منشور حقوق ایران در چند کشور منتخب و ایران، **فصلنامه تأمین اجتماعی**، سال پنجم، شماره چهاردهم.
- ۵- عمید، حسن (۱۳۷۴)، **فرهنگ فارسی**، چاپ چهارم، جلد ۲، تهران، مؤسسه انتشارات امیرکبیر.
- ۶- عباسی، محمود (۱۳۸۷)، **مجموعه مقالات حقوق پزشکی**، جلد ۳، تهران، انتشارات حقوقی.
- ۷- مقدادی، حسین، دالوری (۱۳۹۸۳)، محمد حسین، مسئولیت مدنی ناشی از افشای اسرار پزشکی در حقوق ایران و کامن لا، **فصلنامه حقوق پزشکی**، سال هشتم، شماره ۳۰.
- ۸- قماش، سعید (۱۳۸۵)، بررسی جرم افشای اسرار حرفه ای، **ماهنامه دادرسی**، شماره ۵۸.
- ۹- یزدانیان، علیرضا، عبدالله زاده، مینا (۱۳۹۵)، رازداری؛ حق بیمار و مسؤولیت مدنی پزشک، **فصلنامه اخلاق پزشکی**، سال ۱۰، شماره ۳۵.
- ۱۰- مهدوی نژاد، غلامرضا (۱۳۸۷)، رازداری و حدود آن در پزشکی، **مجله اخلاق و تاریخ پزشکی**، دوره ۱، شماره ۴.
- ۱۱- لنین، گیورس، پنت (۱۳۸۱)، **مطالعه تطبیقی حقوق بیماران**، مترجم، محمود عباسی، باقر لاریجانی، تهران، نشر حقوقی.
- 12- Philip Rieder, Micheline و Louis-Courvoisier, and Philippe Huber, The end of medical confidentiality (2016), *Patients, physicians and the state in history, Med Humanit. Sep; 42(3): p.p149-154.*
- 13- Noroozi, Mahshad, Zahedi, Ladannaz, Bathahi, Fatanh sadat, Salari, Pooneh (2018), **Challenges of Confidentiality in Clinical Settings: Compilation of an Ethical Guideline**, *ran J Public Health, Vol.47, No.6, pp.875-883.*

A Comparative Study of the Crime of Revealing Patients' Secrets

Hadi Aghapour Hossein Beigi

Lecturer, Department of Law & Judicial Sciences, Faculty of Theology & Human Sciences, Tabriz Branch,
Islamic Azad University, Tabriz, Iran (Corresponding Author)

hadiagapoor@gmail.com

Abstract

Background & Purpose: concealment and secrecy are among the moral virtues. A committed person should not only refrain from revealing the secrets of others, but also avoid revealing his personal secrets as much as possible. The health system, which is the trust and trust of the society due to their job and profession and special social status, is entrusted and they reveal the secret, the major harm of this betrayal of trust is affecting the reputation and dignity of the medical community and ultimately the entire income of the society. to be

Research Method: This article analyzes the crime of revealing patients' secrets (professional secrets) in a descriptive and analytical way and in a library study method.

Findings & Conclusion: When people refer to that class of people whose job is to learn about other people's secrets, they are mistrusted and mistreated, and even if possible, they refuse to refer to them or to express them fully and accurately. They avoid the information and information necessary for accurate medical diagnosis and differential diagnosis of the disease, and as a result, if even a small number of people do not go to the doctor or do not provide accurate information to the doctor, the health and public health of individuals and the community is endangered. Therefore, the criterion for punish ability of revealing medical secrets is the strength and importance of the public aspect of this practice and its professional ugliness.

Keywords: Disclosure of Secrets, Patients' Secrets, Confidentiality, Professional Conduct, Privacy, Information Preservation